

מ"ת 974/05 - מחמוד זועבי נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדירה

מ"ת 21-05-974 מדינת ישראל נ' זועבי
תיק חיצוני: 367755/2021

מספר בקשה: 5

בפני כבוד השופטת עידית פלד

מחמוד זועבי

GBK

נגד

משיבה

מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר בהחלטת שחרור, לאפשר לGBK לצאת לעבודה.

רקע:

ביום 4.5.21 הוגש נגד GBK כתב אישום המיחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה בנגדו לסעיף 67 לפקודת התעבורה, נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה תקף מעל שנתיים (פקיעה מיום 11.2.2005 בAGAINOD לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה, ונהיגה ברכב ללא ביטוח תקף, בגין לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח הרכב מנوعי [נוסח חדש], עבירות מיום 4.5.21).

על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 4.5.21 בשעה 06:28 או בסמוך לכך נהג GBK ברכב פרטי מסווג מאזדה בכיבש 65 מכיוון כללי מגידו לכיוון אום אל פחם או בסמוך לכך, כשהוא בפסילה שניתנה לו בשני תיקים: תיק 20-10-8118 בבית משפט לתעבורה בחדירה במשך 5 חודשים, בהיעדרו, והפקיד רישיון נהיגה בתאריך 14.2.21; ובתיק 4863-02-21 בבית משפט לתעבורה בחדירה במשך 6 חודשים, בנסיבות ובנסיבות סנגוריו, והפקיד רישיון נהיגה בתאריך 21.4.21; ובאותה עת נהג ברכבו כאשר רישיון הנהיגה שלו פקע בתאריך 11.2.2005; ולא תעודה ביטוח בתוקף על השימוש ברכב.

מדובר בהנאה שנייה של GBK בזמן פסילה, ושלישית כשרישון נהגו פקע; כאשר GBK צבר לחובתו 11 הרשעות קודמות בתעבורה, בהן הרשעה בנסיבות אר מיום 21.4.21 (שבועיים לפני האירוע בענייננו) בגין נהיגה בזמן פסילה; והעבירות בענייננו בוצעו כשתלו ועומד נגד GBK מסר מותנה לתקופה של 3 חודשים שהינו בר הפעלה.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר GBK עד תום הליליכם נגדו.

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

בהתאם לפסיקת בית המשפט מיום 5.5.21 הוחלט, בהסכמה הצדדים, על שחרור המבקש למעצר בבית מלא בפיקוח בתנאים המגבילים.

בתיק העיקרי הנאשם הורשע ביום 5.5.21 על פי הודהתו בעבירות המียวصلة לו בכתב האישום, וביקש להפנותו לקבלת תסקير שירות המבחן וכן לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות שירות; והתיק קבעו לקבלת תסקיר, חוות דעת ממונה, ולטייעונים לעונש ליום 4.10.2021.

ביום 2.6.21, ובחולוף פחות מחודש ימי ממועד שחררו של המבקש, עתר המבקש לאפשר לו לשוב לעבודתו בעבודות ריצוף במספר פרויקטים, ומפנה למשבר הכלכלי מזה תקופה ממושכת ולפגיעה הכלכלית של המבקש ומשפחותו, להודאותו בהזדמנות הראשונה, ולאינטרס הציבורי בהשתלבות המבקש בעבודתו. לבקשת צורף אישור מהמעסיק.

המשיבה התנגדה לבקשתו וטענה, כי המבקש אינו עומד בעילות הקבועות בסעיף 2(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה-מעצרם) לשינוי תנאי השחרור,DOI בכר כדי לדחות את הבקשה לעיון חוזר; וכי בנסיבות בהן המבקש שוחרר למעצר בית מלא בהסכמה הצדדים, הגשת הבקשה במועד זה הופכת את מעצר הבית ל"מעצר בית בשלבים".

ביום 7.6.21 התקיים דיון בבקשתה במעמד הצדדים.

ב"כ המבקש הפנתה להודאותו של המבקש בהזדמנות הראשונה במיחס לו, וכן לניסיבותו האישיות בהיותו אב ל-4 ילדים, מפרנס יחיד למשפחהו, עובד כראף, מצוי בהליך פשוט רגל והסדרת חובות, ובשנת הקורונה חווה משבר כלכלי عمוק, ממנו החל להתואש רק לאחרונה עם חזרת המשק לשגרה, ואי מתן אפשרות חזרה לעובדה ממשמעותה חוסר יכולתו לעמוד בהחזר חובותיו.

בנסיבות אלה, כפי שפורטו על ידי ב"כ המבקש, הותיר ב"כ המשיבה את הבקשה לשיקול דעת בית המשפט; ובהתאם ל-

7.6.21 מיום אפשרתי לבקשתו להציג מסמכים אודות הליכי הסדרת חובותיו.

בדין היום הציגה ב"כ המבקש דוחות ריכוז חובות ברשות המיסים ותיקים ברשות האכיפה והגבייה; והבהירה, כי למעשה המבקש עדין אינם מצוי בהליך פשוט רגל ואין הסדר חובות כפי שנטען. בנסיבות אלה, חזרה המשיבה על התנגדותה לבקשתה.

הצדדים הסכימו כי ההחלטה ניתנת בהיעדרם.

דין

תנאי לעיון מחדש בתנאי מעצר הינו התגלותן של עבודות חדשות, שינוי נסיבות או חלוף זמן ניכר.

סעיף 2(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה - מעצרם), תשנ"ו-1996 (להלן: החוק) קובע כי עיון חוזר בהחלטה בנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, "עשה רק אם" נתגלו עבודות חדשות, נשתנו

נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

בעניינו, ההחלטה על שחרור המבקש ניתנה בהסכמה ביום 5.5.21, ובבר ביום 2.6.21 הגיע המבקש את הבקשה לעיון חוזר. מכאן שלא ניתן לומר כי "עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה", ובתקופה הקצרה מעת החלטת המעצר גם לא נתגלו עובדות חדשות", ולא "נשתנו נסיבות", כleshon החוק; לא חל שינוי כלשהו בנסיבות הבסיסיים הרלבנטיים בעניינו של המבקש מאז ההחלטה המקורית בעניין שחרורו בחולפת מעצר למעצר בית מלא בהסכמה; ואף הובրר כי המבקש אינו מצוי בהלכים להסדר חובותיו. בנסיבות אלה לא היה אפשר כל בסיס לבקשת לעיון חוזר.

אמנם ההחלטה קבעה כי המונח "זמן ניכר" הוא גמיש וש לפרשו בהתאם לנסיבות כל מקרה. עם זאת, אני סבורה, כי חלוף כחודש ימים אינם מהווים חלוף זמן ניכר כנדרש בפסקה. וראו לעניין זה עמ"ת (מחוזי ח') 13-11-4046 מדינת ישראל נ' אביהו אריפול דבוש (פורסם בנבו, 06.11.2013), שם התקבל ערער המדינה על החלטת בית משפט קמא לאפשר יציאה לעבודה **חדש** לאחר מתן ההחלטה על שחרורו לחולפה של מעצר בית מלא. נקבע, כי:

"עם כל ההבנה למצבו הכלכלי של המשיב, לא היה מקום להענות לבקשת לעיון חוזר שהרי אין היא מקיימת אף אחד מהתנאים המפורטים בסעיף 52 לחוק המעצרים. היפוכו של דבר, נראה שמדובר בשיטת הסלאמי, דהיינו העלאת בקשה או בקשות בחלוקת, שיטה שאינה מקובלת בדיוני מעצר (בש"פ 5370/13 איזיק אריך מор נ' מדינת ישראל (8.8.2013)). ההחלטה הראשונה שהתקבלה על ידי בית משפט קמא שיקפה את האיזון בין הסיכון שהמשיב מהווה לציבור המשתמשים בדרכים לבין זכויותיו ולא היה מקום לאחר זמן כה קצר לעורר בו שינוי".

בעניינו, כאמור, מיום השחרור בתנאים מגבלים ביום 5.5.21, ועד מועד הגשת הבקשה שלפני, ביום 2.6.21, חלפו 28 ימים בלבד. מדובר בתקופה קצרה ביותר וודאי שאין מדובר ב"זמן ניכר", בהתאם לתנאי סעיף 52 לחוק, וכנדרש בפסקה.

בהעדר עליה לעיון חוזר, אין מקום לשחרור ממעצר בית "בשלבים", כפי שנקבע בבש"פ 4152/91 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.11.1991); וראו גם עמ"ת (חיפה) 56343-07-17 כיאל נ' מדינת ישראל, 26.7.17.

לאור האמור לעיל, אני>Dוחה את הבקשה.

המציאות תמציא העתק מהחלטתי זו לצדים.

זכות ערער כחוק.

ניתנה היום, ל' סיון תשפ"א, 10 יוני 2021, בהעדר הצדדים.

